

tænke paa at fylde deres Lomme. Men det vilde være Synd paa Nutidens Præster at anvende et gammelt Ord, som jeg kan huske fra en Kæmpevis: „Det skulle Grise gælde, som gamle Svin have brudt“. For det kan sikkert siges om Præsternes økonomiske Kaar nu til Dags, at faa have for meget, men mange for lidt. Mange Præster have desuden et Retfærdighedskrav paa nogen Godtgørelse, fordi de ved Tiendeafsløsningsloven have lidt et ganske betydeligt Tab.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale de af mig fremdragne Punkter til Overvejelse i det Udvalg, som sikkert bliver nedsat i Sagen.

Pagh: Jeg vil benytte Lejligheden til at gøre en Henstilling til den højtærede Minister, og jeg skal gøre det med ganske faa Ord. Med Hensyn til Besættelse af Præsteembeder hedder det i Lovforsl. gets § 27: „Snarest muligt efter at Ansøgningsfristen er udløben, sender Ministeriet de Ansøgninger, som efter de hidtil fulgte Regler kunne komme i Betragtning, til lige med et Uddrag af samme til vedkommende Biskop.“ Saavel efter den bestaaende administrative Ordning af Embedsbesættelser, som efter hvad der nu foreslaas med Hensyn til Fremtiden, forbeholder Ministeriet sig altsaa Ret til af de forskellige Ansøgninger, der indkomme, at sende saa mange eller saa faa til vedkommende Menighedsraad, som Ministeriet finder det rigtigt. Det er der maaske i og for sig ikke noget at sige til. Men naar Ministeriet paaberaaber sig — og det ved jeg, at Ministeriet gør —, at det sker efter bestemte Regler, saa forekommer det mig, at Ministeriet ikke behøvede at holde disse Regler hemmelige. Dette giver nemlig Anledning til, hvad jeg ved er Tilfældet, at der i Præstestanden er ikke saa lidt Utilfredshed med det Forhold. Man føler sig utryg og ved ikke rigtig, om denne eller hin Ansøgning, som er forbigaaet, ikke er sendt til Menighedsraadets Erklæring, om Ansøgeren har faaet sin fulde Ret, eller der er sket ham Uret. Jeg henstiller altsaa til den højtærede Minister, om disse Regler ikke paa en eller anden Maade kunde offentliggøres. Jeg tror, at derved vilde den Utryghedsfølelse, som nu er til Stede hos Præstestanden, i nogen Maade kunne fjernes.

A. L. Andersen: Jeg vil ganske kort udtale, at jeg kan stemme for de to her foreliggende Lovforslag, idet jeg erkender,

at der paa mange Punkter er indført gode, frisindede og demokratiske Bestemmelser i de Forslag. Særlig vil jeg paaapege, at i de tidligere Forslag, som ere behandlede her i Tinget om dette Spørgsmaal, har der hver Gang været en Henviisning til, at det var paatænkt at oprette en Kirkedag, et Kirkeraad, og det glæder mig, at der ikke findes nogen saadan Henviisning i dette Forslag til Menighedsraad. Enkelthederne skal jeg ikke komme ind paa, da de jo ere debatterede udførligt i det andet Ting. Men jeg kunde ønske, at nogle af de Forslag, som mine Partifæller i det andet Ting havde fremsat, kunde have faaet Flertal for sig, idet jeg tror, at de paa flere Punkter vilde have ført til, at de Folk, som skulle føre disse Forslag ud i Livet, vilde have faaet lettere ved at arbejde med dem. Der er saaledes f. Eks. et saadant Punkt som § 4, hvor der, som ogsaa fremhævet af en anden æret Taler, staar noget om Folk, „der aabenlyst fornægte Kristentroen“. Jeg tror, at det vil volde temmelig betydelige Vanskeligheder og meget Besvær for dem, der skulle sidde og drøfte disse Forhold. Derfor kunde jeg have ønsket, at de Ændringsforslag, der i det andet Ting vare stillede af mine Meningsfæller, vare gaaede igennem, men det gjorde de jo ikke. Desuagtet kan jeg dog stemme for Forslaget, som det foreligger her.

Efter de her førte Forhandlinger kunde det jo se ud, som om det vil blive temmelig vanskeligt at faa disse Forslag igennem endda i den nu foreliggende Form, og den højtærede Kultusminister kan maaske have Vanskelighed ved ikke at faa dem beklippede. Jeg vil haabe, at den højtærede Kultusminister ikke vil lade sig bevæge til at gøre Forslagene mindre frisindede, end de ere i den Form, de nu have, idet det er meget usandsynligt, at jeg for mit Vedkommende vilde kunne stemme for disse Forslag, hvis de blixe ringere i frisindet og demokratisk Retning, end de ere i den foreliggende Form.

Forholdene kunne maaske, naar Forslagene komme igennem et Udvalg, vise, at disse mine mistroetige Betragtninger ikke i og for sig have været nødvendige, og jeg vil haabe, at det Udvalg, som kommer til at arbejde med disse Forslag, ikke i alt for stor Udstrækning vil lade sit Arbejde præge af det ærede Medlem, som er Ordfører for Højregruppen her i Tinget (Holstein-Holsteinborg), idet det saa vilde blive vanskeligt i det hele taget at lovgive paa det Omraade, som det her er Hensigten at lovgive paa.